

POSTANOWIENIE

Dnia 26 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa S. C.

przeciwko I. spółce z o.o. w S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 stycznia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 26 stycznia 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i nie obciąża powoda kosztami zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym,**
- 2) przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] radcy prawnemu A.N. kwotę 1800 (tysiąc osiemset) zł powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten nie narusza norm Konstytucji i pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy, dopuszczającymi wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Powód zarzucił zaskarżonemu wyrokowi Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 stycznia 2017 r. naruszenie art. 217, 233 § 1 i 2, art. 278 § 1, art. 286 i 391 § 1 k.p.c. oraz art. 5 k.c., 140, 224 § 2 i art. 225 k.c. - w różnych konfiguracjach.

Wniosek o przyjęcie do rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej powód uzasadnił:

1) występowaniem w sprawie istotnych zagadnień prawnych:

- czy sąd posiada uprawnienie do wskazania biegłemu, o jakie elementy winna zostać uzupełniona opinia, jak również wskazać, jakie elementy winny w opinii zostać wzięte pod uwagę,

- czy ustalając wysokość wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z gruntu na podstawie art. 224 k.c. należy uwzględnić stawki ustalone przez strony przed powstaniem sporu?

2) potrzebą wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości co do zakresu związania sądu opinią biegłego oraz co do tego, czy przy ustalaniu wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z rzeczy w złej wierze należy mieć na względzie charakter tego korzystania, w szczególności jego cel oraz intensywność, jak też złą wiarę posiadacza zależnego,

3) oczywistą zasadnością wniesionej skargi ze względu na odmówienie powodowi uzupełnienia postępowania dowodowego o kolejną opinię biegłego,

mimo zasadnych zastrzeżeń powoda wobec opinii, na której oparto orzeczenie, jak też ze względu na to, iż Sąd drugiej instancji uznał, iż stosunek umowny między stronami sprzed sporu nawiązany na rynkowych zasadach nie może zostać uznany za materiał porównawczy przy ustalaniu należnego powodowi wynagrodzenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Kwestie sformułowane przez powoda nie mają takich cech. Były one już wielokrotnie przedmiotem wyjaśnień Sądu Najwyższego; co do zasad ustalania wysokości wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z gruntu zob. w szczególności uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu najwyższego z dnia 10 lipca 1984 r., III CZP 20/84).

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. (potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów) wymaga wykazania, że treść określonych przepisów prawa nie została dostatecznie wyjaśniona w dotychczasowym orzecznictwie lub że istnieje potrzeba zmiany dotychczasowej wykładni tych przepisów. Gdy w ramach stosowania wskazanych przepisów powstały w orzecznictwie już określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie postulowanej wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 11/09). W niniejszej sprawie wymagania te nie zostały spełnione. Skarżący nie wskazał przepisów, które wymagają wykładni, nie sprecyzował, o jakie konkretnie wątpliwości chodzi, nie przedstawił rozbieżnych orzeczeń sądów.

W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu

art. 398⁹ §1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej w sposób pewny i niewątpliwy bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15). Przytoczone okoliczności powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, i z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06). Skarżący zaś nie przedstawił przekonujących argumentów, świadczących o występowaniu w sprawie tak rozumianej, oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Uszło jego uwagi, że zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Sąd Najwyższy jest związany dokonanymi przez sądy *meriti* ustaleniami faktycznymi, stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej powoda do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnych stanowił art. 22³ ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U.2017.1870) oraz § 4 ust. 1 i 3, § 8 pkt 6 i § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U.2016.1715).

aw

jw